

Sygn. akt VII U 1400/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesława Szulczewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Busz

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2017 r. w Gdańsku

sprawy K. C.

przy udziale (...) Spółki z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ustalenie istnienia lub nieistnienia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania K. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 15 czerwca 2016 r. nr (...) znak (...)

I. oddała odwołanie,

II. zasądza od K. C. kwotę 360zł (trzysta sześćdziesiąt) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 1400/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 15 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, że K. C. od 1 grudnia 2015 roku nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) Sp. z o.o.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona K. C. domagała się jej zmiany poprzez stwierdzenie, że podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) Sp. z o.o. od 1 grudnia 2015 roku.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. w dniu 24 lipca 2003 roku została wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Wspólnikami tej spółki są: K. Z., G. Z., K. C. oraz P. Z..

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. została wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...), w dniu 18 czerwca 2004 roku. Przedmiotem przeważającej działalności spółki jest sprzedaż hurtowa części i akcesoriów do pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli. Spółka zajmuje się również produkcją i sprzedażą agregatów prądotwórczych.

Jedynym wspólnikiem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. jest (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G..

Sposób reprezentowania (...) Sp. z o.o. został ustalony w ten sposób, iż oświadczenia w imieniu spółki składa samodzielnie prezes zarządu.

Od marca 2014 roku do 8 lutego 2016 roku prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. była K. C..

Od 9 lutego 2016 roku prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. jest G. Z., wiceprezesem zarządu P. Z..

K. Z. oraz P. Z. są rodzicami ubezpieczonej, G. Z. jest jej bratem.

Okoliczności bezsporne.

Ubezpieczona K. C. jako prezes zarządu zarządzała spółką, była osobą podejmującą jednoosobowo wszystkie strategiczne decyzje dotyczące przedmiotu działalności spółki, zakresu i rodzaju podpisywanych umów, decydowała o finansach spółki oraz kierowała zatrudnionymi pracownikami.

Okoliczności bezsporne.

30 listopada 2015 roku ubezpieczona K. C. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., reprezentowaną przez nią samą działającą jako prezes zarządu tej spółki, umowę o pracę, na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży, na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy oraz wynagrodzeniem w kwocie 11.386,32 zł brutto miesięcznie.

Do jej obowiązków miało należeć rozwinięcie sprzedaży części i akcesoriów do pojazdów samochodowych przez spółkę – w dziale sprzedaży. Jej zadaniem miało być zintensyfikowanie sprzedaży ze względu na kiepskie wyniki finansowe spółki.

Do zakresu kompetencji ubezpieczonej, wg pisemnego zakresu kompetencji i odpowiedzialności, miały należeć: realizacja zadań przydzielonych przez prezesa, planowanie i uzgadnianie z prezesem zamierzeń handlowych dotyczących podległego regionu, pozyskiwanie i bieżąca współpraca z firmami handlowymi (dużymi hurtowniami, składami lub innymi placówkami o charakterze hurtowym lub półhurtowym), aktywne ich wspieranie przez pomoc w organizowaniu szkoleń, pokazów technicznych, pomoc w przygotowywaniu ofert technicznych, przygotowywanie ofert handlowych, ocena ewentualnych partnerów handlowych pod względem ich wiarygodności w każdej dziedzinie ich działania, ustalanie warunków współpracy z odbiorcami, obsługa zgłoszeń reklamacyjnych, monitoring działań konkurencji, współpraca z działem windykacji, bieżąca kontrola kosztów osobowych.

Dowód: kserokopia umowy o pracę – k. 77 akt ZUS, kserokopia zakresu czynności – k. 11 akt ZUS, przesłuchanie ubezpieczonej – zapis audio – wizualny – płyta cd w kopercie – k. 65, protokół skrócony – k. 64.

Przed zawarciem umowy o pracę z ubezpieczoną sprzedażą zajmował się dział handlowy spółki, liczący ok. 10 osób, którego pracę nadzorował zatrudniony wówczas kierownik działu handlowego. W połowie 2015 roku kierownik działu handlowego został zwolniony. Jego obowiązki przejął zarząd spółki.

Przed zawarciem umowy o pracę z ubezpieczoną w spółce nie było stanowiska dyrektora ds. sprzedaży.

Dowód: przesłuchanie P. Z. za spółkę (...) w charakterze strony - zapis audio – wizualny – płyta cd w kopercie – k. 65, protokół skrócony – k. 64.

Płatnik składek zgłosił K. C. do ubezpieczeń społecznych poczynawszy od 1 grudnia 2015 roku, z podstawą wymiaru składek w kwocie 0 zł za grudzień 2015 roku, w kwocie 11.386,32 zł za styczeń 2016 roku, w kwocie 1.897,72 zł za luty 2016 roku.

Od 7 stycznia 2016 roku ubezpieczona stała się niezdolna do pracy.

Za okres od 7 stycznia 2016 roku do 7 lutego 2016 roku oraz za 13 lutego 2016 roku płatnik składek wypłacił ubezpieczonej wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, na podstawie art. 92 k.p.

Ubezpieczona za okres od 8 lutego 2016 roku do 12 lutego 2016 roku zgłosiła w ZUS roszczenie o wypłatę zasiłku opiekuńczego oraz od 14 lutego 2016 roku do 30 maja 2016 roku zasiłku chorobowego.

Okoliczności bezsporne.

Na koniec czerwca 2015 roku (...) Sp. z o.o. poniosła stratę w kwocie 57.525,83 zł, na koniec grudnia 2015 roku w kwocie 191.683,40 zł oraz na koniec lutego w kwocie 18.030,82 zł.

Dowód: jednostronny rachunek zysków i strat – k. 2017 – 211 akt ZUS.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych. Nie były one kwestionowane przez strony, zatem również Sąd uznał je za miarodajne dla dokonania ustaleń.

Sąd nie dał wiary dokumentom w postaci karty szkolenia wstępnego w dziedzinie bhp, (k. 113 – 115 akt ZUS - kopia), kwestionariusza osobowego dla osoby ubiegającej się o zatrudnienie (k. 117 – kopia), kwestionariusza osobowego dla pracownika (k. 119 akt ZUS – kopia), list obecności za okres od grudnia 2015 roku do kwietnia 2016 roku (k. 151 – 159 akt ZUS – kopie), list płac (k. 161 – 165 akt ZUS – kopie), wydruków potwierdzeń przelewów wynagrodzenia (k. 167 – 179 akt ZUS), poleceń wyjazdu służbowego z ewidencjami przebiegu pojazdu (k. 183 – 203 akt ZUS – kopie). Wymienione dokumenty to dokumenty prywatne, a zatem ich moc dowodowa jest ograniczona. Zgodnie z przepisem art. 245 k.p.c. stanowią jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie danej treści. Nie są jednakże wystarczające dla ustalenia, że K. C. rzeczywiście wykonywała zatrudnienie w ramach spisanej 30 listopada 2015 roku umowy o pracę. Sąd zważył przy tym, iż ubezpieczona przedłożyła zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do pracy na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży (k. 109 akt ZUS), której to pracy, jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, de facto nie wykonywała. Złożyła również kserokopie dyplomów, zaświadczeń o odbytych szkoleniach i kursach (k. 129 – 149 akt ZUS), przy czym dowody te wskazują na kwalifikacje ubezpieczonej, jednakże w żaden sposób nie potwierdzają wykonywania pracy w charakterze dyrektora ds. sprzedaży.

Nie można wykluczyć, iż dokumenty osobowe ubezpieczonej, przedłożone do akt ZUS w kserokopiach, powstały wyłącznie po to, by upozorować zatrudnienie ubezpieczonej. Sąd zważył bowiem, iż kwestionariusz osobowy dla osoby ubiegającej się o zatrudnienie został podpisany przez ubezpieczoną dopiero 1 grudnia 2015 roku, a umowa o pracę 30 listopada 2015 roku. Zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego kandydat do pracy wypełnia kwestionariusz wcześniej, tj. w momencie, gdy rzeczywiście ubiega się o pracę, a nie po podpisaniu umowy o pracę (post factum). W niniejszej sprawie zarówno kwestionariusz osobowy dla osoby ubiegającej się o zatrudnienie, jak i kwestionariusz osobowy pracownika zostały podpisane w tej samej dacie, tj. 1 grudnia 2015 roku.

Sąd dał wiarę przesłuchaniu ubezpieczonej oraz przesłuchaniu P. Z. za stronę jedynie w zakresie ustalonego stanu faktycznego, bowiem jedynie w tym zakresie zeznania były logiczne, zgodne z materiałem dowodowym ocenionym przez Sąd jako wiarygodny oraz zgodne z doświadczeniem życiowym.

Sąd nie dał wiary zeznaniom P. Z. w zakresie twierdzenia, że stanowisko dyrektora ds. sprzedaży podczas nieobecności ubezpieczonej objęła jego małżonka K. Z.. Jest to gołosłowne twierdzenie, nieoparte żadnym dowodem. Nadto, w toku postępowania wyjaśniającego, toczącego się przed organem rentowym, P. Z. wskazał odmiennie, a mianowicie,

że to on osobiście wraz z synem przejął obowiązki ubezpieczonej (k. 75 akt ZUS). Również w toku tego postępowania P. Z. podał, że to zarząd spółki zajmuje się wszystkimi sprawami dotyczącymi zarządzania spółką i organizacją sprzedaży. Zatem złożone przez niego zeznania w toku postępowania sądowego, iż ubezpieczona jako dyrektor ds. sprzedaży zajmowała się organizacją sprzedaży pozostają w sprzeczności z twierdzeniami zapisanymi w protokole ustnych wyjaśnień (k. 75 akt ZUS).

Sąd zasadniczo dał wiarę zeznaniom świadków J. P. oraz D. R., przy czym uznał te zeznania za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Treść zeznań świadków nie dała odpowiedzi na pytanie, czy ubezpieczona wykonywała zatrudnienie w ramach spisanej 30 listopada 2015 roku umowy o pracę – na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na fakt, że świadkowie nie pracowali w dziale sprzedaży (...) Sp. z o.o., a w dziale produkcji. Nie mieli wiedzy o osobie kierującej działem sprzedaży w spółce. Świadkowie potwierdzili, iż ubezpieczona była prezesem zarządu spółki, wskazali, że spółka ma charakter rodzinny, a wspólnicy są współwłaścicielami innych spółek współpracujących z (...) Sp. z o.o. Świadek J. P. w zeznaniach stwierdził, iż nie wie, czy ubezpieczona pełniła w spółce inne funkcje, przy czym słyszał, że była dyrektorem ds. sprzedaży, ale nie zauważył zmiany jej pracy. Świadek D. R. również potwierdził, iż ubezpieczona była prezesem zarządu, wydawała mu polecenia, sprawowała nadzór, ale nie był w stanie podać na jakim stanowisku pracowała. Ubezpieczona nie była bezpośrednim przełożonym świadka D. R., bowiem był nim świadek J. P. kierownik działu produkcji.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej K. C. należało oddalić.

Sporne między stronami było, czy między ubezpieczoną a płatnikiem składek został nawiązany stosunek pracy, a jeżeli tak to w jakim celu i czy tym samym ubezpieczona podlega z tego tytułu ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik. Pozwany kwestionował bowiem nie tylko skuteczność prawną zawartej 30 listopada 2015 roku umowy o pracę, ale również spełnienie przez ubezpieczoną wszystkich cech stosunku pracy przy wykonywaniu wskazanych przez nią czynności.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. 2016 r., poz. 963 ze zm.), obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Ponadto, przepisy art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 tej ustawy wprowadzają obowiązek, w odniesieniu do pracowników, ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego. Zgodnie z treścią art. 13 pkt 1 ustawy, obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w okresach: pracownicy – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania stosunku pracy.

Do nawiązania stosunku pracy dochodzi poprzez złożenie zgodnych oświadczeń woli przez pracodawcę i pracownika, niezależnie od jego podstawy prawnej – art. 11 k.p.

K. C. prezes spółki z o.o. P. net zawierając sama ze sobą umowę o pracę naruszyła art. 210 k.s.h. . Zgodnie bowiem z treścią § 1 tego przepisu, w umowie między spółką a członkiem zarządu oraz w sporze z nim spółkę reprezentuje rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników. Naruszenie powyższych wymogów prowadzi do nieważności takiej umowy. Umowa zawarta przez K. C. prezesa zarządu z K. C. osobą fizyczną jest nieważna . Zauważyć jednakże należy, iż samo stwierdzenie nieważności umowy o pracę z tej przyczyny nie wyczerpuje jednak zagadnienia pozostawiania lub niepozostawiania przez strony w stosunku pracy. Z treści zacytowanego powyżej przepisu art. 11 k.p. wynika bowiem, że nawiązanie stosunku pracy następuje na podstawie zgodnego oświadczenia woli pracodawcy i pracownika. Z przepisu tego nie wynika zaś nakaz zachowania jakiegokolwiek formy tych oświadczeń pod rygorem nieważności umowy. W judykaturze ugruntowany jest pogląd, że mimo nieważności zawartej umowy o pracę (i to nieważności nie podlegającej konwalidacji - tak jak wg art. 210 k.s.h.) strony mogą nawiązać umowny stosunek pracy przez czynności dorozumiane, a w szczególności wskutek dopuszczenia pracownika do pracy (również w odniesieniu do członków zarządu spółek kapitałowych - patrz np. wyroki Sądu Najwyższego z 23 lipca 2009 r. - II PK 36/09, z 7 kwietnia 2009 r. - I PK 215/08, z 20 stycznia 2010 r. - II PK 178/09, z 8 czerwca 2010 r. - I PK 16/10, z 12

maja 2010 r. - II UK 20/11). Dlatego też samo stwierdzenie nieważności zawartej na piśmie umowy o pracę pomiędzy ubezpieczoną a płatnikiem składek nie prowadzi jeszcze do wniosku, że stosunek pracy pomiędzy tymi stronami nie został nawiązany.

Wobec powyższego należało również zbadać, czy stosunek prawny istniejący pomiędzy ubezpieczoną a płatnikiem składek może zostać uznany za stosunek pracy. Analiza ustalonego przez Sąd stanu faktycznego prowadzi zaś do wniosku, iż na tak postawione pytanie należało udzielić odpowiedzi negatywnej.

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 22 k.p., przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w miejscu i w czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Innymi słowy, aby pomiędzy pracownikiem a pracodawcą doszło do nawiązania stosunku pracy pracownik musi faktycznie świadczyć na rzecz pracodawcy pracę dobrowolnie podporządkowaną. Jednocześnie zauważyć należy, że treść cytowanego powyżej przepisu art. 22 § 1 k.p. formułuje znaną w doktrynie prawa pracy zasadę podporządkowania organizacyjnego pracownika pracodawcy w procesie zatrudnienia. Podporządkowanie pracownika kierownictwu pracodawcy w procesie świadczenia pracy stanowi swoistą linię demarkacyjną, pozwalającą na wyróżnienie elementu konstrukcyjnego stosunku pracy. Na podporządkowanie pracownika składa się kierownictwo podmiotu zatrudniającego oraz wyznaczenie przez niego czasu i miejsca wykonywania pracy. Termin „kierownictwo” jest określeniem, które ma zastosowanie jedynie w zakresie świadczenia pracy (wyr. SN z 22.4.2015 r., II PK 153/14, OSP 2015, Nr 5, poz. 62 z glosą A. Musiały). Podporządkowanie jest bowiem rozumiane jako obowiązek osobistego wykonywania pracy w zespole zorganizowanym przez pracodawcę, w ściśle oznaczonym miejscu i czasie. Podmiot zatrudniający jest bowiem uprawniony do wydawania pracownikowi wiążących poleceń. Zauważyć jednakże należy, że kształt podporządkowania pracownika może być różny, m.in. w zależności od pełnionej funkcji lub zajmowanego stanowiska. Archetypem pracy podporządkowanej była prosta praca fizyczna. Współcześnie wobec rozwoju techniki, organizacji pracy, teleinformatyki pojęcie podporządkowania w procesie pracy zmienia się. Przyjmuje postać prawną podporządkowania autonomicznego. Polega ono na zleceniu pracownikowi przez pracodawcę zadań do wykonania i upoważnieniu go do samodzielnego decydowania o sposobie ich wykonania. W przypadku pracowników zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych pracodawca ma prawo oczekiwać od nich aktywności w sprawach odnoszących się do wykonywania obowiązków pracowniczych. Nie zmienia to jednak faktu, że również ci pracownicy są zatrudnieni w warunkach podporządkowania w rozumieniu art. 22 k.p., gdyż są związani regułami organizacji i funkcjonowania zakładu pracy (post. SN z 11.10.2007 r., III UK 70/07, OSNAPiUS 2008, Nr 23–24, poz. 366).

Wskazać należy również, że podporządkowanie nie ma miejsca wówczas, gdy status pracownika - wykonawcy pracy zostaje zdominowany przez status prezesa zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Taka osoba nie pozostaje w pracowniczej relacji podporządkowania, gdyż oznaczałoby to podporządkowanie wobec samego siebie, co też miało miejsce w niniejszej sprawie. Przypomnieć należy, iż ubezpieczona zawarła umowę o pracę z (...) Sp. z o.o., reprezentowaną przez nią samą - działającą jako prezes zarządu tej spółki. Jednocześnie należy podkreślić, iż sposób reprezentowania spółki został ustalony w ten sposób, iż oświadczenia w imieniu spółki składa samodzielnie prezes zarządu, a więc ubezpieczona. Tym samym, z uwagi na powyższe, wszelkie wiążące dla spółki decyzje podejmowała samodzielnie ubezpieczona. Dlatego też, w ocenie Sądu, ubezpieczona miała decydujący wpływ na działalność podmiotu zatrudniającego. Nie ulega zatem wątpliwości, że miała ona również decydujący wpływ na ustalenie wszelkich innych istotnych elementów stosunku pracy. Nie sposób zatem uznać, aby w stosunku prawnym łączącym ubezpieczoną z płatnikiem składek istniała cecha podporządkowania, która jest niezbędna, aby móc uznać dany stosunek prawny za stosunek pracy. Ubezpieczona bowiem podlegała sama sobie, była jednocześnie i przełożoną i podwładną.

Dlatego też Sąd doszedł do przekonania, iż w stosunku prawnym łączącym ubezpieczoną z płatnikiem składek nie występuje element podporządkowania pracowniczego. W konsekwencji stosunek ten nie jest stosunkiem pracy, który powodowałby, iż ubezpieczona uzyskałaby status pracownika.

Nadto, należy również podkreślić, iż ubezpieczona żadnym dowodem nie wykazała, by wykonała jakąkolwiek czynność wymienioną w pisemnym zakresie kompetencji i odpowiedzialności – na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży. Miała m.in. realizować zadania przydzielone przez prezesa oraz planować i uzgadniać z prezesem zamierzenia handlowe dotyczące podległego regionu. Będąc jednocześnie prezesem zarządu spółki musiałaby te czynności konsultować ze sobą oraz przydzielać sobie zadania, co – jak już zostało stwierdzone – stanowi o braku podporządkowania pracowniczego.

Zauważyć również należy, że (...) Sp. z o.o. w czerwcu 2015 roku, grudniu 2015 roku oraz lutym 2016 poniosła straty. Wątpliwym było, by spółka w takiej sytuacji zatrudniła pracownika z wynagrodzeniem w kwocie 11.386,32 zł brutto miesięcznie. Przeczyłoby to zasadzie racjonalnego gospodarowania. Spółka jako podmiot gospodarczy ma przynosić zyski, a nie generować straty. Przed 30 listopada 2015 roku nie było w spółce stanowiska dyrektora ds. sprzedaży. W toku postępowania ubezpieczona nie wykazała potrzeby utworzenia takiego stanowiska.

Ubezpieczona nie wykazała wykonywania pracy na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży dowodem w postaci zeznań świadków. Świadkowie jako pracownicy działu produkcji spółki nie mieli bowiem wiedzy o tym, kto jest przełożonym pracowników działu sprzedaży. Świadkowie nie zauważyli też zmiany w zakresie wykonywania obowiązków przez odwołującą po zawarciu przez ubezpieczoną umowy o pracę na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży. A ubezpieczona z racji sprawowania funkcji prezesa zarządu cały czas była uprawniona do nadzorowania ich pracy.

Sąd, w wyniku oceny materiału dowodowego ustalił, iż ubezpieczona rzeczywiście nie świadczyła pracy, zgodnie ze spisaną 30 listopada 2015 roku umową o pracę. Samo spełnienie warunków formalnych zatrudnienia, takich jak: zawarcie umowy o pracę, przejście szkolenia bhp, uzyskanie zaświadczenia lekarskiego z zdolności do pracy, czy formalne zgłoszenie do ubezpieczenia, nie świadczą o faktycznej realizacji stosunku pracy. Konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy i to rzeczywiście czyniły. Takich ustaleń na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd poczynić nie mógł.

Analiza stanu faktycznego niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, że w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, sporna umowa o pracę zawarta została nie w celu faktycznej realizacji wynikającego z treści stosunku pracy, a jedynie dla uzyskania przez K. C. świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W konsekwencji, sporną umowę o pracę należy uznać za nieważną. Nie doprowadziła bowiem ona do nawiązania stosunku pracy w rozumieniu art. 22 k.p.

W niniejszej sprawie z wyżej wymienionych przyczyn nie zostały spełnione ustawowe przesłanki objęcia ubezpieczonej obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, wynikającym art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i 12 ust. 1 cytowanej ustawy z 13 października 1998 r. systemie ubezpieczeń społecznych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami, orzekł jak w punkcie I wyroku.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Sąd może jednak rozstrzygnąć jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu; w tej sytuacji, po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, referendarz sądowy w sądzie pierwszej instancji wydaje postanowienie, w którym dokonuje szczegółowego wyliczenia kosztów obciążających strony.

Podstawowa zasada odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażona w art. 98 § 1 k.p.c., wskazuje, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W przedmiotowej sprawie przegrywającym postępowanie niewątpliwie jest ubezpieczona K. C., a jedynymi kosztami, o których należało rozstrzygnąć, były koszty zastępstwa procesowego.

Zgodnie z w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015.1804), w sprawie opłat za czynności radców prawnych brzmieniu obowiązującym do dnia 26 października 2016 r., minimalne wynosiły 360 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie II wyroku zasądził od odwołującej się na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł, tj. odpowiadającej stawce minimalnej.

SSO Wiesława Szulczewska